

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. Варна , 02.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на първи февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела И. Писарова

при участието на секретаря Албена И. Янакиева
като разгледа докладваното от Даниела И. Писарова Търговско дело № 20203100900902 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXXII Търговски спорове.

С **искова молба на МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ ВАРНА ЕООД, ЕИК 200429329**, Варна, е предявен иск за осъждане на ответника **ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ -СЕВЕР АД, ЕИК 104518621**, Варна, да заплати на ищеца сумата от **27 168.46 лева с ДДС**, представляващи сбор на суми, платени без основание на ответното дружество, представляващи такса пренос „ниско напрежение“ НН, на основание чл.55, предложение първо от ЗЗД, въз основа на фактури, издадени от ответника в периода от м.07.2015г. до м.01.2019г., ведно със законна лихва от подаване на исковата молба на 08.07.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

При предварителна преценка редовността на исковата молба съдът намира, че същата отговаря на изискванията на чл.127 и чл.128 ГПК – подадена е от надлежна и срещу легитимирана страна, с ясно формулиран петитум, с платена държавна такса съобразно цената на иска, с посочена банкова сметка на ищеца, от редовно упълномощен проц.представител; пред родово компетентния съд.

В исковата молба ищецът твърди, че е потребител на ел.енергия, с присъединен обект към електроразпределителната мрежа на ответното дружество с кл.№5100000428 /уточнен с доп.искова молба/ и аб.№1175043. Твърди, че е търговско дружество с държавно участие, собственик на капитала, на което е Министерство на транспорта. Твърди се, че дружеството е учредено с решение №492/28.07.2008г. като съгласно т.2.6 „капиталът е внесен под формата на апортна вноска на имоти и движими вещи като предмет на апорта е и Трафопост /БКТП 10/0.4kV, с диспечерско наименование БКТП №1051, инвентарен №9446566, който се твърди, че по силата на апорта има транслативен характер. Поради това се твърди, че ищецът е станал собственик на трафопоста, изграден 1997 – 2000 година, а през 2008г. е извършен апорта в капитала на МБАЛ Варна ЕООД, зачислен е като дълготраен актив при ищцовото дружество. Твърдят се подписан между страните два договора: договор за пренос на ел.енергия през електр.мрежа, подписан на 28.08.2013г. и договор за достъп до електр.мрежа от същата дата 28.08.2013г., с които се уреждат отношенията по преноса и

достъпа до мрежата като в раздел II, т.2.1 от договора за пренос е предвидено, че за дейността по раздел първи, консумираната активна ел.енергия се измерва със средства за търговско измерване, разположени на местата за измерване, определени в съответствие с действащото законодателство. Съгласно Правилата за измерване количеството ел.енергия /2007 и 2013г./ е предвидено, че при отдаване на ел.енергия от електропреносната мрежа към потребител, мястото на измерване е на страната на по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на потребителя или в мястото на присъединяване на потребителя към мрежата. Дължимата от ищеца цена за достъп и цена за пренос до електроразпр.мрежа съгласно чл.18б, ал.3 от приетите през 2008г. /ДВ, бр.46/2008г./ Правила за търговия с ел.-енергия /ПТЕЕ/ е пряко обвързана от спазване изискването консумираната от потребителя ел.енергия да е измерена именно в местата, установени/посочени/ в Правилата или уговорени между страните в договора за продажба на ел.енергия. /арг. и от чл.18г от Правилата/.

Ищецът твърди, че е собственик на трансформатор, който преобразува ел.енергията на ниво средно към ниско напрежение, като средството на търговско измерване не е поставено на нормативно предвиденото или договорено между страните, място. Твърди се, че за да се начисляват такси достъп и пренос до ел.мрежа, следва тази услуга да е реално предоставена от ответника, а оттам – основателно нейното заплащане, което в случая не е налице. Твърди се, че освен това, електромерът /СТИ/ е неправилно монтирано да измерва потребление в обекта на ищеца на ниво ниско напрежение, а не на ниво средно напрежение, където всъщност е границата на собственост на ел.мрежа. Поради това се прави довод, че в случая не е налице основание за плащане на двата компонента – цена за достъп и цена за пренос. /цит.решение т.дело №1054/2011г. на Второ т.о., ВКС/. Поставянето на СТИ в случая се твърди, че е във формално несъответствие с техническите изисквания на ЗЕ и подзаконовите нормативни актове. За да получава такса пренос ниско напрежение, ответното дружество следва да е собственик на мрежата, в това число на процесния трафопост. Тъй като това не е така, то платената цена такса пренос ниско напрежение, подлежи на връщане съгласно чл.55 ЗЗД. Претендира се въз основа на горното сумата от 27168.46 лева с ДДС, представляваща сбор от недължимо платени суми за такса пренос ниско напрежение, в периода м.07.2015г. /посочени поотделно съобр.издаването фактури/ до м.01.2019г. ведно със законна лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението. Претендират се и сторени разноси.

Срещу исковата молба е постъпил в срок **отговор** **вх.№18487/31.07.2020г.** на ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ СЕВЕР АД, ЕИК 104518621, Варна, чрез ю.к.Д. Д., като лицензиран оператор на ЕРМ, със становище за неоснователност на предъявените искове – оспорват се по основание и размер. Не се оспорва сключването на двата договора при действието на ПТЕЕ, обн.ДВ, бр.66 от 26.07.2013г., а именно договор за достъп до мрежата и договор за пренос на ел.енергия през мрежата /ЕРМ/, собственост на ответника. Срещу тези услуги ищецът дължи заплащане на цена, определена от ДКЕВР. Количествата закупувана ел.енергия е била предмет на договореност с друго лице, притежаващо лицензия за търговия с ел.енергия. Не се спори, че ищецът се явява клиент на Електроразпределение Север АД- небитов клиент, краен клиент по см.на пар.1, т.27 от ДР на ЗЕ, и ползвател на мрежата. Задължението за заплащане на цена за достъп и цена за пренос се извежда както от договореностите в цитираните два договора, така и от императивните законови разпоредби съгласно чл.104 ЗЕ, чл.29 от ПТЕЕ, обн.ДВ, бр.66/2013г. Според ответника, съгласно цитираните Правила е напълно запретиено освобождаването от цена за достъп на потребителите, а така също и освобождаването от цена за пренос на клиенти, чийто обект е присъединен към ЕРМ. Твърди се, че ищецът не попада в обхвата на лицата, които могат да бъдат освободени от цена за пренос – производители на ел.енергия съгласно чл.29, ал.4 от ПТЕЕ. Поради това искът се оспорва по основателност изцяло.

От отговора на ответното дружество /л.132/ следва, че не е спорно обслужването на ищеца от процесния оператор – ответното дружество, доставянето на количествата ел.енергия, фактурирани в приложените към исковата молба документи, поради което е налице изпълнение от ответника предмета и на двата договора, съответно основание за заплатената цена. Поддържа се отрицателната предпоставка и на чл.29, ал.4 от ПТЕЕ, спрямо ищеца. В т.3.2.1 от отговора се посочват изрично неоспорваните от ответника факти и обстоятелства. Не се спори, че ищецът е

присъединен към ЕРМ въз основа заявление като нов субект на пазара на ел.енергия, от 31.07.2013г. Не се спори, че консумираната в обекта на ищеца ел.енергия е такава с ниско напрежение. Ответникът поддържа и довод, че ищецът сам е заявил, че желае услугите да му бъдат предоставени за завареното място на потребление и завареното средство за търговско измерване на ниско напрежение по посочени кл.№ и абонатен № за процесния обект в гр.Варна, пл.Славейков №1. /цит.договор за пренос и приложенията към същия/ Не се спори, че обекта на ищеца е присъединен към ЕРМ на ответника, получил е и е консумирал фактурираните количества ел.енергия с ниско напрежение съобразно нуждите си. /посочена е схемата на свързване на енергийните обекти до обекта на ищеца/ Поддържа се, че мястото на измерване на ел.енергията не е предвидено от законодателя като юр.факт, от който се пораждаат или погасяват обл.права и задължения на страните, създадени по силата на договора съгласно чл.104 ЗЕ, т.е. мястото на измерване не е с правно значение относно задължението за заплащане услугите по достъп и пренос до ЕРМ. Твърди се, че в момента на присъединяването към ЕРМ както и през процесния период юли 2015г. до януари 2019г. вкл., консумираната от ищеца ел.енергия е била измервана със СТИ, монтирано на трафопост №1051 на страна –ниско напрежение, какъвто е и вида на реално потребената от ищеца ел.енергия. Сочат се приложимите нормативни разпоредби на чл.120 ЗЕ, чл.30, ал.4 от Наредба №6/2014г. за присъединяване на производители и клиенти на ел.енергия към преносната или към ел.ел.мрежи, ДВ, бр.31/април 2014г. Поддържа се, че съгласно тази регулаторна рамка, СТИ се разполага до или на границата на имота на клиента, а не на границата на собственост на ел.съоръженията. Поради това се поддържа, че е ирелевантен въпроса относно собствеността върху процесния трафопост. Евентуално, ответникът оспорва собствеността на ищцмото дружество. Поддържа се, че от обхвата на задължените за плащане на услугата лица са единствено посочените в чл.29, ал.4 ПТЕЕ, какъвто ищецът не е.

Твърди се недопустимост на исковата претенция поради липса на правен интерес за ищеца да иска връщане на сумите по този ред при наличие на валидно облигационно правоотношение. Претендира се отхвърляне на иска по чл.55 ЗЗД ведно с претендираните лихви. Претендират се сторените по делото разноски. В евентуалност, ако съдът приеме, че ищецът е ползвал само пренос на ел.енергия средно напрежение, то съдът да присъди разликата между сумата за цена за пренос НН и цена за пренос СрН, съгласно одобрените цени на КЕВР за периода.

Постъпила е **допълнителна искова молба вх.№19204/19.08.2020г.**, която е подадена от пълномощника адв.Кр.Т., в която се поддържа предявения иск. В същата се правят пояснения и допълнения на предявения иск. Поддържа се, че искът е предявен именно на основание чл.55, предложение първо от ЗЗД, за връщане на получено при начална липса на основание. Поддържа се, че неоснователно ответникът акцентира на разпоредбата на чл.29, ал.4 ПТЕЕ за дължимост на такса пренос. Напротив, ищецът поддържа, че искът му се основава на твърдения, че поради неспазване на нормативните и договорни правила за измерване –място на мерене, нарушението им води до недължимост на такса пренос ниско напрежение, единствено в конкретния случай. Не се оспорва достъпа и преноса на количествата ел.енергия по приложените фактури. Поддържа, че мястото на мерене е юридически факт с правно значение, от които зависи правилното изчисляване на дължимите за потреблението, суми. Поддържа се, че СТИ не са били поставени на законово определеното място – от страна високо напрежение на трансформатора. Претендира се отхвърляне на иска по чл.55 ЗЗД ведно с претендираните лихви. Претендират се сторените по делото разноски.

С допълнителен отговор ответникът оспорва подведомствеността на спора както и допустимостта му предвид висиящността на идентичен спор, повдигнат от ищеца пред КЕВР, съответно подлежащ на разглеждане от АССГ. Евентуално, прави искане за спиране на производството съгласно чл.229, т.4 ГПК. С допълнителна молба от 27.10.2020г. ответникът посочва, че не твърди собствени права върху процесния трафопост №1051.

С протоколно определение от 07.12.2020г. съдът е приел постъпилия допълнителен отговор като извършил доклад на същия, допълнил първоначалния доклад и се произнесъл изрично по направеното възражение за неподведомственост на спора и/или недопустимост на иска както и основание за спиране на производството поради висиящността на обуславящ спор пред КЕВР.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв.М., който поддържа иска на изложените основания.

Ответникът се представява от ю.к.Д., която поддържа възраженията и доводите срещу основателността на иска.

Съдът, въз основа на твърденията и възраженията на страните, събраните доказателства, ценени в съвкупност и по вътрешно убеждение, намира за установено следното от **фактическа и правна страна**:

По делото е представен Договор за пренос на ел.енергия през ел.мрежа, собственост на Енерго про Мрежи АД /л.22/ №СВ П13-365/26.08.2013г., подписан на 28.08.2013г. между Енерго про Мрежи АД и МБАЛ Варна ЕООД, ЕИК 200429329 като потребител, за стопански обект с посочени абонатен и клиентски номер, в гр.Варна, с предмет: за пренос през ЕРМ на ответното дружество, количества ел.енергия до мястото на доставка, срещу възнаграждение – цена за пренос. Към този договор принадлежи и приложение №1 и №2, в което са посочени местата за присъединяване към ел.мрежа, средствата за търговско измерване на ел.енергия и техните рег.-номера. Съгласно чл.5, цената за пренос е действащата, утвърдена от ДКЕВР като е предвидена автоматична промяна, без необходимост от подписване на анекс, при промяна на цените от Комисията. /раздел V от договора/

Представен е и договор за достъп до електроразпределителната мрежа №СВ П13-365/26.08.2013г., съгласно който достъп е правото на използване на преносната/ЕРМ мрежа за пренос на ел.енергия срещу заплащане на цена съгласно Наредба за регулиране цените на ел.енергия и при условията, определени в Правилата за условията и реда за достъп до ел.мрежа. Конкретният предмет на договора е определен в чл.1 от същия, срещу цена съгласно чл.26 от Правилата. Съгласно чл.18 от същия договор, цената е определената действаща за периода от КЕВР, цена.

Страните не спорят относно следните обстоятелства: за процесния период юли 2015г. - януари 2019г., за който са издадени фактурите от ЕРП Север АД, за мрежовите услуги МБАЛ Варна ЕООД е получавал доставка на ел.енергия по свободно договорени цени /на свободен пазар/; ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ СЕВЕР АД е оператор на електроразпределителна мрежа съгласно пар.1, т.346 от ЗЕ, за Североизточна България и чл.88 от ЗЕ; ищецът е ползвател на мрежата по смисъла на пар.1, т.41а от ЗЕ и неговият обект е присъединен към ЕРМ като получава електрозахранване от ответника; посочените количества ел.енергия в цитираните фактури /приложени към исковата молба/, издадени за процесния период, отразяват действително доставени и консумирани от ищеца количества ел.енергия; двете страни по спора притежават качеството „търговски участници“ по смисъла на чл.1, ал.2 от ПТЕЕ, издадени от КЕВР юли 2013г.; налице са сключени от ищеца договори за мрежови услуги „достъп до“ и „пренос през“ ЕРМ през 2013г. Допълнително, ответникът е посочил, че не твърди собственост върху процесния трафопост БКТП 1051.

Към исковата молба е било представено Разрешение за ползване №131/06.04.2000г. съгласно ЗТСУ за обект, собственост на Министерство на транспорта и съобщенията съгласно АДС №1574/28.08.1998г., с инвеститор МТС /цит.министерство/ като видно от същото се отнася и до „...районна транспортна обединена болница, трафопост и барокамера“ и гараж за две линейки – гр.Варна, пл.Славейков №1. Съгласно разрешение за строеж №267/13.08.1998г., същото е издадено на Министерство на транспорта –Районна транспортна обединена болница Варна /РТОБ/, вкл. за описан трафопост.

Представено е решение №492/28.07.2008г. на МС на РБ за обявяване на имоти публична държавна собственост за имоти –частна държавна собственост и образуване на еднолично дружество с държавно участие „Многопрофилна болница за активно лечение ЕООД-Варна, на основание чл.6 и чл.57 от ЗДС и чл.38 от ЗЛЗ като е обявен за частна държавна собственост имотът, намиращ се в гр.-Варна, пл.Славейков №1 – пристанищен комплекс, РТОБ Варна, район №7, пл.№2, масивна сграда, състояща се от три блока със застроена площ от 1200.80 кв.м., описани в АДС 1574/28.08.1998г. Имуществото е внесено в капитала като апортна вноска, а новообразуваното дружество поема активите и пасивите на влялата се болница. В приложение към т.2.6 от цитираното решение са описани недвижимите и движимите вещи, апортирани в капитала на дружеството.

По делото е представен и АДС №1574/1998г. /на л.35/, в който са описани и посочените погоре недвижиминости, представляващи апорта на държавата в капитала на дружеството; Учредителен акт на МБАЛ –Варна ЕООД. Представено е разрешение за ползване №921/05.11.1999г. на РДНСК –Варна, за установяване съответствието със законовите изисквания и на трафопост 10/40 KV, тип БКТП и външно ел.захранване 10 kV. /на л.353/ ведно с протокол от 20.10.1999г. на Държавна приемателна комисия за установяване годността за ползване на строежа „основен ремонт, реконструкция и разширение на РТБ, трафопост и барокамера“ – Първи етап, Трафопост 10/40, тип БКТП. /на л.354/

От заключението на изслушаната по делото комплексна СТЕ и ССЕ /на л.358 и сл. по делото/, се установява че всички фактури, издадени в процесния период, в т.ч. изразходени КВтч, единична цена за пренос ниско напрежение, начислената такса пренос ниско напрежение, съответно с ДДС и без ДДС, са отразени в таблица №1 към заключението, като общата стойност възлиза на сумата от 27 787.99 лева с ДДС, заплатени на ответното дружество. Издадените фактури според вещото лице са изцяло съобразени с действащите към периода решения на КЕВР, определящи цената за пренос ниско напрежение. Вещото лице е констатирано изцяло погасяване на сумата, начислена по приложените фактури за периода юли 2015г. до януари 2019г., предмет на иска, който е предявен за по-нисък размер от 27 168.46 лева. /23 156.66 лева без ДДС/ В т.2 са посочени всички действащи за периода решения на КЕВР, които регулират цената за пренос средно напрежение и общата стойност за периода, ако би била приложена тази стойност – възлиза на 10 191.82 лева с ДДС, посочени в табл.3 към счетоводната част на заключението. Или, вещото лице е посочило и разликата между двете цени – цена за пренос ниско и средно напрежение – в размер на 17 596.17 лева с ДДС. Вещото лице е посочило също, че в счетоводните активи на ищеца процесният трафопост е отбелязан с диспечерски №1051 и се води по сметка 204/2 Мишини, съоръжения и оборудване, аналитично съоръжение с инв.№9446566 Трафопост 10/04-630K. Според вещото лице основанието е АДС и приложението – списък на имуществото, вкл. изрично трафопост. Според експертизата, мястото където се намира СТИ е табло НН на БКТП 1051, поради което не е заведено самостоятелно като отделен актив или съоръжение. Същото е част от трафопоста.

Съгласно заключението, консуматорите се захранват с ниско напрежение 0.4 kV независимо какви са и независимо от мястото на измерване на потребената електроенергия. Обектът –трафопост е построен в двора на МБАЛ Варна ЕООД, който е обособен като парк за почивка на персонала. Трафопостът е тип БКТП 1x630kVA/10kV с мерене в табло НН. В момента на извършване на експертизата, вещото лице е констатирано доброто състояние и изправност на трафопоста. Начина на присъединяване на потребителя към ЕРМ на Електроразпределение Север АД е: кабелна линия Средно напрежение /СрН/ 10 kV извод Цариброд на Подстанция Юг до БКТП 1051/резервен извод Гладиола на ПС Чайка; кабелна линия НН ниско напрежение от БКТП 1051 до Главно разпределително табло /ГРТ/ в сградата. Захранването на трафопоста е осъществено от електр.мрежа на ответното дружество СрН 10kV, извод Цариброд, на подстанция Юг, а обекта на потребление е захранен от табло НН 0.4 kV на БКТП 1051. Трафопостът е изграден с протокол обр.16 от 1999г. и е издадено разрешение за ползване от 05.11.1999г. на ДНСК –Варна. Схемата на захранване обекта на ищеца с посочени клиентски номер и аб.№1175043 към ЕРМ мрежата е посочения вече в т.4 от заключението. Вещото лице е посочило също, че присъединяването на обекта на ищеца към мрежата е съгласно разрешително за ползване от 1999г. на ДНСК -Варна като към този период не е съществувал термин мрежови услуги, съотв.такса пренос и такса достъп до ЕРМ мрежа. Съгласно приложение към делото договор за достъп от 28.08.2013г., присъединяването е на ниво НН. Съгласно договора, няма определено конкретно място за измерване на консумираната ел.енергия. /така чл.4 от договора/ Консумираната в обекта на ищеца ел.енергия е на ниво ниско напрежение. Според експертизата, технически не е възможно спрямо конкретния обект на потребление и електроуредите в него за бъде ползвана електроенергия средно напрежение. В т.6 от СТЕ /на л.363/ вещото лице е посочило, че е възможно ако СТИ бъде монтирано на границата на собственост на ел.съоръженията, както е предвидено в чл.4 от договора, то да отчита потребената в обекта на ищеца ел.енергия на нивото на напрежение, на което тя е консумирана в обекта – т.е. НН. Сочи, че няма загуби поради мястото, на което е разположено СТИ. Загубите са в трафопоста, при трансформация от СН в НН. Консуматорите се захранват с ел.енергия НН независимо от мястото на измерване на потребената ел.енергия. Издадените на ищеца фактури са за ел.енергия НН.

В устните си обяснения вещото лице Ц. сочи, че трафопостът е заведен като актив, при това по сметка 204-2 като съоръжение. Вещото лице е констатирало описанието на трафопоста в списъка към решение на МС за създаване на едноличното дружество с държавно участие – решение от 28.07.2008г. на МС на РБ. Осчетоводяването на конкретния актив според вещото лице е коректно извършено. Според в.л.К., в договора липсва отразено място на мерене на ел.енергията, но счита, че това става в трафопоста с трите му части – трафомашина, табло НН и закрита разпределителна уредба. Измервателното средство е в трафопоста. Средното напрежение се притежава и експлоатира от ЕРП – то оперира с него до трафопоста. Според вещото лице именно той е границата на мерене на енергията. Процесното СТИ е в трафопоста, където енергията се мери или на СН или на НН. Ако СТИ е в сградата на болницата, то следва да се мери на ниво НН. Меренето се осъществява според вещото лице на ниво НН в трафопоста, а достъпът се извършва на СрН. Там, където е било определено меренето при присъединяване на обекта към мрежата, там се извършва и понастоящем. Според вещото лице, електромерът може да бъде поставен в случая както в трафопоста, така и в сградата /ГРТ на болницата/, но в случая е в трафопоста. Според вещото лице такава е практиката за да не се пренася немерена ел.енергия през имот – чужда собственост.

Въз основа на горната фактическа установеност съдът достига до следните **правни изводи**: Съгласно приетата от съда правна квалификация по чл.55 от ЗЗД, който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание, е длъжен да го върне. Съобразно изложените от ищеца твърдения за осъществили се факти и обстоятелства, съдът квалифицира иска по предложение първо на чл.55 ЗЗД – за връщане на платено при начална липса на основание. Предмет на иска е връщане на сумите, начислени като елемент от цената за доставена до обекта на ищеца ел.енергия, представляващи **такса пренос** през електроразпределителната мрежа ниско напрежение, по фактури, издадени от ответното дружество в периода юли 2015г. до януари 2019г. вкл., ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението. Разпределението на доказателствената тежест по предявения иск с правно основание чл.55 ЗЗД се определя от въведените в процеса твърдения, които са обуславящи за съществуване или за отричане на претендираните права на страните. Ищецът следва да въведе като твърдение и докаже плащане на паричната сума /обстоятелство, за което не се спори/, а ответникът следва да докаже основание за получаване на сумата или за задържането ѝ. Неоснователно е възражението на ответника срещу допустимостта на иска на предявеното основание поради наличие на договорни правоотношения между страните. Твърденията за липса на нормативно основание за заплащане на елемент от цената за доставяните на ищеца мрежови услуги като компонент от заплатената доставена енергия, изначално, сочи именно на твърдения за осъществен състава на чл.55, предложение първо ЗЗД.

Съгласно извършения от съда доклад, **не са спорни** обстоятелствата, че ответното дружество „Електроразпределение Север“ АД е с основен предмет на дейност експлоатация и управление на електроразпределителна мрежа, чрез която извършва пренос и разпределение на електрическа енергия на обособена територия, при лицензия № Л-138-07/13.08.2004г., издадена от ДКЕВР; че дружеството е оператор на разпределителна мрежа по смисъла на § 1, т. 346, б."а" от ДР на ЗЕ; че ищецът „МБАЛ Варна“ ЕООД е клиент на „Електроразпределение Север“ АД, присъединен към електроразпределителната мрежа по силата на сключен между страните Договор за пренос на електрическа енергия през ЕРМ, собственост на „Електроразпределение Север“ АД с от 28.08.2013г., представен от ищеца с исковата молба; че между страните по делото са налице валидни облигационни отношения по осъществяване на достъп до електроразпределителната мрежа, обективирани в Договор за достъп до електроразпределителната мрежа (ЕРМ), собственост на „Енерго Про Мрежи“ АД, сключен на същата дата 28.08.2013г., представен към отговора на исковата молба; че през периода на издаване на процесните фактури ответникът е предоставял достъп на ищеца до електроразпределителната мрежа, както и че е осъществяван пренос на ел. енергия по същата; не е спорно, че присъединяването на ищеца към електроразпределителната мрежа е осъществено на ниво „ниско напрежение“ както, че измерването на потребената от страна на ищцовото дружество енергия се осъществява също на ниво „ниско напрежение“; не се спори, че за целият процесен период ищецът е електроснабден и е потреблявал електрическа енергия; че ищецът не е производител на ел.енергия; че сумите по приложените към исковата молба фактури са заплатени реално от ищеца на ответното дружество. Спорно е налице ли е основание за заплащане цена за „пренос ниско напрежение“ от ищеца за процесния период както и

собствеността на присъединителните съоръжения, макар ответното дружество да изразява становище за ирелевантност на този факт към предмета на спора. В тежест на ответника е да установи, че е получил сумата на годно основание доколкото не е спорно заплащането □ от страна на ищеца.

Последният въвежда като основание на претенцията си освен собствеността върху енергийните съоръжения, по които се осъществява достъпа, съответно преноса на ел.енергия до обекта му, така и неправилното определяне място на измерване спрямо границата на ел.съоръженията между абоната и ЕРП Север АД. Поради това, в тежест на ответното дружество е и установяване, че мястото на измерване е правилно определено и измерването се осъществява съгласно приложимата подзаконова нормативна уредба и договореното между страните.

Материалните норми уреждащи случаите, в които определена категория лица са **освободени от заплащане на такса пренос**, са Правила за търговия с електрическа енергия, издадени въз основа на законовата делегация на чл.104 от ЗЕ, от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, обн., ДВ, [бр. 66](#) от 26.07.2013 г., в сила от 26.07.2013 г., изм. и доп., [бр. 39](#) от 9.05.2014 г., [бр. 90](#) от 20.11.2015 г., в сила от 20.11.2015 г., [бр. 100](#) от 15.12.2017 г., в сила от 15.12.2017 г., бр. 72 от 31.08.2018 г., в сила от 31.08.2018г. както и предходно действащия чл.30 на [Правила за търговия с електрическа енергия](#), издадени от председателя на ДЕКВР, обн.ДВ, бр.64 от 17.08.2010г. При условията на 18г от ПТЕЕ (отм.), съотв. чл.30 ПТЕЕ /отм./, потребителите, които захранват собствени обекти или други потребители по мрежи, които не са собственост на преносното или разпределителното дружество, **не дължат цена за пренос**, а заплащат единствено цена за достъп на електроенергийния системен оператор. Съгласно чл.30 от Правилата, производители или потребители, които захранват собствени обекти или други потребители по мрежи, които не са собственост на преносното или разпределителното предприятие, заплащат цена за достъп на електроенергийния системен оператор или на разпределителното предприятие. Алинея втора на чл.30 сочи, че потребители по ал.1 с измерване на средно напрежение в подстанциите заплащат цена за достъп до електроразпределителната мрежа на разпределителното предприятие. Въз основа на горното, може да се направи извод, че определена категория лица, посочени в разпоредбата на чл.18г и чл.30 от Правилата, действали в съответния период, са освободени от заплащане на такса пренос, като дължат само такса достъп до електроразпределителната мрежа. Именно на тази плоскост е поставен процесния спор както и определената цена за пренос ниско напрежение /НН/ с оглед мястото на измерване. Налице и спор относно точката на свързване и метода на мерене на доставената ел.енергия, т.е. относно това дали поставянето на уредите за количествено измерване на предметната престация по договор за продажба на електрическа енергия е във формално съответствие с техническите изисквания по Закона за енергетиката и подзаконовите нормативни актове. Съгласно разрешението, дадено в Решение No227/11.02.2013г. по т.д.1054/2011г. на ВКС, II т.о., ТК, дължимостта на тези цени /за достъп и пренос/ е пряко обвързана от спазване на изискването консумираната от потребителя електрическа енергия да е измерена именно в местата, установени по посочените правила или в тежест на ответника е да установи, че СТИ, което измерва, е поставено на мястото, установено в правилата.

Видно от издадените фактури, приложени на л.76 до л.117 вкл./ в цената за доставената ел.енергия се включват следните стойности съобразно доставеното количество ел.енергия – пренос ВН, достъп ВН, пренос НН, достъп СрН/НН, надбавка за отдадена реактивна енергия, надбавка фактор на мощността. Пренос на електрическа енергия, съгласно §1, т.44 от Закона за енергетиката е транспортиране на електрическата енергия през преносната мрежа или тръбопроводи. От своя страна Наредбата за регулиране на цените на електрическа енергия /отм./, приета с [ПМС № 35](#) от 20.02.2004г., отм., бр. 38 от 23.04.2013г., в сила от 5.04.2013г., в чл.23, ал.3 определя, че електроразпределителните предприятия възстановяват чрез цената за пренос на електрическа енергия през разпределителната мрежа определените от комисията технологични разходи за съответната разпределителна мрежа. Идентична е уредбата в чл.28, ал.4 от Наредба №1/18.03.2013г. за регулиране на цените на електрическата енергия /отм.2016/, отм. с Решение № 13033 от 2016 г. на ВАС на РБ - бр.100 от 2016г. Технологичните разходи според дефиницията на §1, т.64 от Закона за енергетиката, са разходите на електрическа енергия, които са присъщи на технологичния процес на тяхното производство, пренос, разпределение и съхранение, т.е.ремонтът, поддръжката и произлезлите по трасето за съответното напрежение загуби от пренос

на електрическа енергия са за сметка на собственика на електроразпределителната мрежа средно напрежение. Съгласно пар.1, т.15 от ДР на ЗЕ, "достъп" е правото за използване на преносната мрежа и/или разпределителните мрежи за пренос на електрическа енергия или природен газ срещу заплащане на цена и при условия, определени с наредба. В този смисъл е определен и предметът на приложените договори за пренос и за достъп до електроразпределителната и преносната мрежа от 2013г.

Единствената предвидена в закона и ПТТЕЕ хипотеза за неплащане на компонента от цената за мрежови услуги, касае именно таксата пренос, която единствено е предмет на предявения иск. Не се спори, че ищецът не е производител на ел.енергия, поради което не отговаря на изискването на чл.29, ал.4 от ПТТЕЕ /2013г./ Цената за достъп е винаги дължима. Потребителите и производителите по ал.1 на чл.18а от ПТТЕЕ, присъединени към електроразпределителните мрежи, заплащат утвърдени от ДКЕВР цена за достъп до електропреносната мрежа, цена за пренос по електропреносната мрежа и цена за достъп и пренос до електроразпределителната мрежа.

Това определя и спорът в конкретния казус, в който спорни между страните са въпросите дали ищецът е собственик на процесния трафопост, както и на какво напрежение следва да бъде отчитана и заплащана потребената ел.енергия, и в тази връзка правилно ли е определено мястото на мерене към момента на присъединяването, респ. налице ли са последващи промени, които да задължават доставчика да калкулира цената на потребената ел.енергия при средно напрежение, респ. да предприеме действия по промяна мястото на мерене. Очевидно, въпреки предприетото обжалване пред КЕВР, за което са представени доказателства с исковата молба, ищецът не е предприел действия по промяна страната на измерване на ел.енергията, доставяна до обекта му /в тази насока е и писмо на л.15 по делото/ като не е твърдял подаване на заявление за това. За да обоснове тезата си, че не дължи такса пренос ищцовото дружество счита, че спрямо него следва да се прилага разпоредбата на чл.18г от ПТТЕЕ, в редакциите към 2008г.-2010г., съгласно която потребители, които захранват собствени обекти по мрежи, които не са собственост на преносното или разпределителното предприятие заплащат само услуги за достъп до мрежата, но не и за пренос на получената до собственото им съоръжения енергия. /тази разпоредба е непроменена до 2020г., т.е. вкл. за предявения процесен период до януари 2019г./ Ищецът не е представил данни за заявлението си за регистрация като търговски участник съгласно чл.6, ал.1, т.4 от ПТТЕЕ /отм./, от които да е виден начинът, по който е заявил качеството си с оглед определяне методиката за отчитане и заплащане компонентите от цената за ел.енергията. Според чл.104 ЗЕ (редакция - ДВ, бр. 54/17.07.2012 г.), ползвателите на съответната мрежа, с изключение на крайните клиенти, уреждат чрез сделка взаимоотношенията с оператора на електропреносната и/или електроразпределителната мрежа за ползване на мрежата, за достъп до мрежата и за пренос на количествата електрическа енергия, постъпили в мрежата или потребени от нея. Съгласно ал.3 (редакция - ДВ, бр. 54/17.07.2012 г.) редът, условията и съотношението в заплащането на цените по ал.1 от ползвателите на съответните мрежи се определят с ПТТЕЕ. Съгласно чл.30 ПТТЕЕ /отм./, потребителите, които захранват собствени обекти по мрежи, които не са собственост на преносното или разпределително предприятие, заплащат цена за достъп на електроенергийния системен оператор или на разпределителното предприятие. Съгласно чл.29 от действащите в по-голямата част от процесния период ПТТЕЕ ДВ, бр.66/2013г., мрежовите услуги се заплащат от клиенти и производители върху фактурираните количества активна електрическа енергия, в съответствие със средствата за търговско измерване и/или предоставена мощност в местата на измерване, определени в съответствие с Правилата за измерване на количеството електрическа енергия и договорите по чл.11 по утвърдените от КЕВР цени.

Съобразно чл.14 от ПИКЕЕ /обн.ДВ, бр. 38 от 11.05.2007г./, при отдаване на електрическа енергия от електропреносната мрежа, съответно електроразпределителната мрежа към потребител, **мястото на измерване** е на страната с по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на потребителя (ако има такава трансформация) **или** в мястото на присъединяване на потребителя към електропреносната, съответно електроразпределителната мрежа. Ищецът твърди, че е налице нарушаване на тези правила, поради което и недължимост на такса пренос.

Според експертизата изслушана по делото, мястото където се намира СТИ /електромер/ е във таблото НН на трафопост БКТП 1051. Консуматорите се захранват с ниско напрежение 0.4 kV независимо какви са и независимо от мястото на измерване на потребената електроенергия.

Обектът –трафопост е построен в двора на МБАЛ Варна ЕООД, който е обособен като парк за почивка на персонала. Трафопостът е тип БКТП 1х630кVA/10kV, с мерене в табло НН. В момента на извършване на експертизата, вещото лице е констатирало добро състояние и изправност на трафопоста. Начинът на присъединяване на потребителя към ЕРМ на Електроразпределение Север АД е: кабелна линия Средно напрежение /СрН/ 10 kV извод Цариброд на Подстанция Юг до БКТП 1051/резервен извод Гладиола на ПС Чайка; кабелна линия НН ниско напрежение от БКТП 1051 до Главно разпределително табло /ГРТ/ в сградата. Захранването на трафопоста е осъществено от електр.мрежа на ответното дружество СрН 10kV, извод Цариброд, на подстанция Юг, а обектът на потребление е захранен от табло НН 0.4 kV на БКТП 1051. Вещото лице е посочило също, че присъединяването на обекта на ищеца към мрежата е съгласно разрешително за ползване от 1999г. на ДНСК -Варна като към този период не е съществувал термин мрежови услуги, съотв. такса пренос и такса достъп до ЕРМ мрежа. Съгласно приложения към делото договор за достъп от 28.08.2013г., няма клауза за уговаряне граница на собственост на енергийните съоръжения между ЕРП и потребителя като присъединяването е заварено на ниво НН. Съгласно договора, няма определено конкретно място за измерване на консумираната ел.енергия, поради което приложение следва да намери законовата регламентация. Според експертизата, технически не е възможно спрямо конкретния обект на потребление и електроуредите в него да бъде ползвана електроенергия средно напрежение. Налице е трансформиране на електроенергията от СрН в НН като тази трансформация се извършва в трафопоста на ищцовото дружество. От заключението и устните обяснения на вещото лице се установява, че границата на собственост на ел.съоръженията на ЕРП и МБАЛ Варна ЕООД е закритата разпределителна уредба /ЗРУ/ в БКТП 1051. Електромерът е монтиран също в БКТП 1051, разположен в килия НН. Както в заключението, така и в устните си обяснения в.л. сочи, че меренето се извършва на ниво НН, поради което съдът намира за правилно твърдението на ищеца, че процесното СТИ е монтирано да измерва потребление в обекта на ищеца на НН, а не на ниво СрН, където е границата на собственост на съоръженията. От друга страна, от приложените към исковата молба писмени доказателства и изслушаната ССЕ, част от комплексната, съдът приема, че е установена собствеността на ищеца върху процесното енергийно съоръжение –БКТП 1051. /така доказателства на л.30 и сл. по делото – АДС, Решение на МС за обявяване на имот частна държавна собственост, разрешение за строеж, разрешение за ползване на обекта от МТС – РТОБ –Варна както и приложение към решение на МС, дневник на сметка 204-2 на ищеца, учредителен акт на МБАЛ Варна ЕООД, чрез апортна вноска на държавата чрез МТС в новоучредено дружество с 100% държавно участие/

Процесното съоръжение -трафопост -представлява по смисъла на т.23 и т.22 от ДР на ЗЕ, енергиен обект и е част от електроразпределителната мрежа. Доколкото той е собственост на ищеца, в каквато насока съдът възприема събраните писмени доказателства и заключението на вещото лице по Счетоводната част от експертизата, а не на енергийното предприятие, няма отношение към заплащането на такса пренос НН, тъй като тя е компонент от цената на доставяната ел.енергия и не зависи от това, че част от мрежата е собственост на дружеството - потребител на същата. Този факт, съобразно пар.4 от ПЗР на ЗЕ, създава единствено задължение на електроразпределителното дружество, да изкупи съответните съоръжения за пренос, но не освобождава потребителя от задължение да заплаща такса пренос, като част от дължимата цена на доставената и потребена ел енергия за периода. Не се спори между страните, а и от приетата по делото съдебно – техническа експертиза се установява, че ищецът е свързан към разпределителната мрежа средно напрежение, чрез кабелна линия СрН 10kV, извод Цариброд на подстанция Юг, до притежавания от него трафопост. От трафопоста излиза мрежа ниско напрежение, с която са свързан обект на ищеца. В т.6 от СТЕ /на л.363/ вещото лице е посочило, че е възможно ако СТИ бъде монтирано на границата на собственост на ел.съоръженията, то да отчита потребената в обекта на ищеца ел.енергия на нивото на напрежение, на което тя е консумирана в обекта – т.е. НН. Соочи, че няма загуби поради мястото, на което е разположено СТИ. Загубите са в трафопоста, при трансформация от СрН в НН. Консуматорите се захранват с ел.енергия НН независимо от мястото на измерване на потребената ел.енергия. Издадените на ищеца фактури са за ел.енергия НН. Според устните обяснения на в.л.К. /л.392/, в договора липсва отразено място на мерене на ел.енергията, но счита, че това става в трафопоста с трите му части – трафомашина, табло НН и закрита разпределителна уредба /ЗРУ/. Измервателното средство е в трафопоста. Средното напрежение се притежава и експлоатира от ЕРП – то оперира с него до трафопоста. Според вещото лице именно той е границата на мерене на енергията. Процесното СТИ е в трафопоста, където енергията се мери или на СН или на НН, тъй като ел.енергия не може да се мери преди да е

трансформирана от СрН в НН. Достъпът се осъществява на ниво СрН, а меренето се извършва на ниво НН. Вещото лице посочва, че поставянето на СТИ в трафопоста, а не в ГРТ на сградата на болницата, представлява практическо решение. Електромерът може да бъде поставен както на едното място /БКТП/, така и в ел.табло в сградата. Ако СТИ е в сградата на болницата, то следва да се мери на ниво НН. Там, където е било определено меренето при присъединяване на обекта, там се извършва и понастоящем.

По претенцията за недължимост на компонента пренос на ел.енергия по разпределителната мрежа, преобразувана до НН в цялост, доколкото преноса не е бил извършен през разпределителна мрежа, която да принадлежи на лицензианта, а през съоръжение, собственост на ищеца: Не се спори по делото, че за процесния период ищецът притежава качеството „краен клиент“ по смисъла на §1, т.27г от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката. Разпоредбата на чл.29, ал.3 от ПТТЕ /в сила от 26.07.2013 г./ изрично установява задължение на потребителите да заплащат утвърдената от държавния регулатор цена за достъп до и цена за пренос по електроразпределителната мрежа на оператора, т.е. всички крайни клиенти са длъжни да заплащат фиксирани цени за всички мрежови услуги, включително и тези за достъп и пренос. Цените са определени от КЕВР. Т.е. като краен клиент, ищцовото дружество е длъжно да заплаща всички мрежови услуги, в това число и пренос високо, средно и ниско напрежение. Таксата пренос се заплаща от всички потребители в зависимост от нивото на напрежение, на което са присъединени и съобразно производствените разходи, които подлежат на компенсация. Не е налице изключението по чл. 29, ал. 4 от ПТТЕ, което означава, че ищецът като краен клиент има задължение да заплаща на оператора цена за пренос по електроразпределителната, съответно на потребеното от него количество ел.енергия и нивото на присъединяване – на средно или ниско напрежение. Мрежовите услуги – цена за достъп и за пренос по електроразпределителната мрежа, са дължими от ищеца, както с оглед поетите с договорите задължения, така и на основание чл.104а, ал. 1 от Закона за енергетиката и чл. 14 от ПТТЕ. Те следва да се заплащат върху фактурираните количества активна електрическа енергия, в съответствие със средствата за търговско измерване и/или предоставена мощност в местата на измерване, определени в съответствие с Правилата за измерване на количеството електрическа енергия (ПЕКЕЕ) и договорите по чл. 11, т. 1, 2 и 3 по утвърдените от КЕВР цени (така чл. 29, ал. 1 от ПТТЕ). При съблюдаване на законовите разпоредби следва изводът, че за да бъдат изчислени правилно дължимите суми както за достъп до, така и за пренос през електроразпределителната мрежа, следва средството за търговско измерване да е поставено на място, съобразено със законовите изисквания, тъй като същите се установяват съобразно отчетената от него активна, а при необходимост и използваната и отдадената реактивна електрическа енергия /съобразно договора за достъп/ и консумираната активна електрическа енергия /съобразно договора за пренос/.

От съществено значение в случая е въпросът дали потребеното количество ел.енергия е измерено в местата, определени съобразно Правилата за измерване на количеството електрическа енергия /ПЕКЕЕ, в относимите редакции към процесния период, ДВ, бр. 38/11.05.2007г., отм., ДВ, бр. 98/12.11.2013г./ и договора за продажба. В Правилата за измерване на количеството електрическа енергия /2007г. и 2013г. /, е предвидено, че при отдаване на електрическа енергия от електропреносната /електроразпределителната/ мрежа към потребител, мястото на измерване е на страната с по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на потребителя или в мястото на присъединяване на потребителя към мрежата. За да бъде присъединен един потребител към електропреносната мрежа на средно напрежение е необходимо същият да бъде собственик на електрическа уредба /трафопост/ и тя да се намира в границите на собствеността на имота на потребителя. В хипотезата, когато съоръжението /трафопоста/ и кабелите за пренос са на съответното електроразпределително предприятие, доставката и меренето се извършва на ниско напрежение, като СТИ се поставя на страната на ниското напрежение. Следователно, от важно значение е къде е границата на собственост на електрическите съоръжения, тъй като именно на нея се поставят СТИ. В съответствие с разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ПЕКЕЕ /2007г. и 2013г./, при отдаване на електрическа енергия от електропреносната мрежа, съответно електроразпределителната мрежа към клиент, мястото на измерване е на страната с по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на клиента (ако има такава трансформация) или в мястото на присъединяване на клиента към електропреносната, съответно електроразпределителната мрежа. По правилото на чл. 120, ал. 1 от ЗЕ електрическата енергия, доставена на крайни клиенти, се измерва със средства за търговско измерване - собственост на

оператора на електропреносната мрежа или на оператора на съответната електроразпределителна мрежа, разположени до или на границата на имота на клиента. Границата на собственост върху електрическите съоръжения и мястото на средствата за търговско измерване се определят съгласно изискванията на наредбата по чл. 116, ал. 7 и на правилата по чл. 83, ал. 1, т. 6 (така чл. 120, ал. 2 от ЗЕ). В чл. 28 и чл. 30 от действащата Наредба № 6 от 09.06.2004г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи е прието, че границата на собственост между електрическите съоръжения на преносното или съответното разпределително предприятие и тези на потребителя се определя от начина на присъединяване и вида на съоръженията за присъединяване. При присъединяване на електропровод, собственост на преносното или съответното разпределително предприятие, към електрическа уредба на потребител, границата на собственост е: 1. мястото на присъединяване на кабелните крайници към уредбата - при кабелен електропровод; 2. клемите за присъединяване проводниците на електропровода към проходните изолатори за преминаване през външните стени на уредбата - при въздушен електропровод и закрыта уредба; 3. клемите за присъединяване на проводниците към съоръженията на уредбата - при въздушен електропровод и открита уредба. В случая присъединяването и съгласно т.2 от посочените. Следователно дължимостта на цена за пренос и за достъп за мрежа на съответно ниво на напрежение (високо, средно, ниско) зависи от това къде е точката на присъединяване на потребителя към електроразпределителната мрежа и на какво ниво на напрежение се измерва потребената ел.енергия.

Предвид така посочената и относима към процесния период нормативна база и с оглед твърдението на ищеца за притежаване на съоръжението за трансформиране на пренесената енергия, поради което разпределителното предприятие е определило като място на измерване не границата на това негово съоръжения, свързано с мрежата на СрН, а мястото след понижаването на енергията до НН, нарушавайки правилата за измерване /чл.14 ПИКЕЕ, 2007г./ и остойностявайки услугата по завишени цени, се налага като спорен въпрос, подлежащ на изследване – дали собствеността на трансформатора на ел.енергия от СрН към НН, по която се охранва обекта на ищеца, е негова собственост или е елемент от електроразпределителната мрежа.

Съобразно чл.2 от Закона за електростопанството /отм./, електрическите централи за производство на електрическа енергия и електрическите уредби и мрежи за пренос и разпределение на електрическа енергия са държавна собственост, а съгласно чл. 8 енергийните обекти се диференцират като общи и вътрешни. Общите охранват няколко потребители, докато вътрешните могат да са ведомствени или на граждани, като същите следва да задоволяват нуждите на един единствен потребител – инвеститор. За да бъде придобито правото на собственост върху трафопоста, е необходимо към момента на преобразуване на държавното предприятие в търговско дружество съоръжението да е имало статут на вътрешна уредба обслужваща само един потребител. Съгласно ал.2, на чл.2 от с.з. кооперативни и други обществени организации с разрешение на Асоциация "Енергетика" могат да придобиват и притежават отделни електроенергийни обекти по предходната алинея за задоволяване на собствените си нужди от електрическа енергия. От описаните по-горе писмени доказателства и заключението на вещното лице по КССТЕ, се установява, че трафопостът е изграден, за да обслужва стопанския обект – РТОБ-Варна, има вътрешно-ведомствено предназначение и от въвеждането му в експлоатация до този момент охранва само един потребител за задоволяване на собствените му нужди от ел.енергия. Следователно трафопоста не е с характера по чл.8 вр.чл.2 от Закона за електростопанството - за общо ползване и държавна собственост – и няма пречка да бъде предмет на придобивни и разпоредителни сделки. Въз основа на коментираните по-горе писмени доказателства, съдът намира, че доколкото трафопостът е включен в капитала на образуваното с държавно имущество еднолично дружество МБАЛ Варна ЕООД, въз основа на решение на МС и апортирането му в капитала на това дружество, собствеността върху него е придобита именно от ищеца. Следователно СТИ не е било поставено в съответствие с изискването на чл.14 от ПИКЕЕ от страната с по-високото напрежение на понижаващия трансформатор, т.е. преди трафопоста, където е подавано СрН, а в този трафопост, при което неправилно се е отчитало подадено НН вместо СрН. За обекта на ищеца, наоходящ се в двора на МБАЛ Варна, важи нормата на чл. 30 от Наредба №6/09.06.2004г. за присъединяване на производители и потребители на електрическа енергия към преносната и разпределителната електрическа мрежа, тъй като точката на присъединяване към линията, собственост на ЕРП предприятие, са клемите на присъединяване на проводниците на електропровода към проходните изолатори за преминаване през външните стени на трафопоста

10/04 kV и представлява граница на собственост на електрическите съоръжения. /приложение намира и чл.117, ал.5 и ал.7 в редакцията към 2015г. от ЗЕ/ Трансформирането на електрическата енергия до ниво ниско напрежение се извършва от съоръжение, собственост на ищеца. Подаденото напрежение е 10kV /ниво средно напрежение/, като намаляването на напрежението до ниско и преносът на електроенергия се извършва от съоръжения, собственост на клиента. При това положение и за спазване чл.14, ал.1 от ПИКЕЕ, мястото на измерването следва да е на страната с по-високо напрежение /10kV/ на границата на понижаващия трансформатор на клиента. Следователно, СТИ, отчитащо в частта ниско напрежение, е неправилно разположено и количеството консумирана електрическа енергия, измерено в места, различни от нормативно определените, не може да бъде основание за начисляване цената за пренос НН, от което произтича недължимостта на този компонент от цената на електрическата енергия за процесния период. Това обуславя основателност на заявената искова претенция в рамките на формираната разлика между цената на компонента такса пренос НН и такса пренос СрН, при приемане на размера, така както е изчислен от вещото лице по ССЧЕ и при съобразяване с размера на заявената претенция. В изслушаната по делото счетоводна експертиза е направен анализ на действащите в този момент решения на КЕВР за определяне съответните цени за пренос НН и пренос СрН, поради което съдът може да прецени съответната разлика, за която искът се явява основателен. В този смисъл съдът тълкува и клаузите от раздел V на договора за пренос на ел.енергия изх.№СВП13-365/26.08.2013г. /на л.23 по делото/. Тъй като в случая вече са налице не само издадени фактури, но и заплатени в срока по чл.5.5 от договора, то приспадането на част от недължимо заплатената цена може да бъде извършено чрез издаване на дебитно/кредитно известие. В тази връзка съдът намира за неоснователно възражението на ищеца срещу редуциране цената за пренос до цена за пренос СрН поради липса на издадени фактури. В тази връзка съдът намира, че искът подлежи на уважаване до размера на 16 976.64 лева с ДДС, явяващи се разликата между заплатеното от ищеца като цена за пренос НН в размер на 27 168.46 лева с ДДС /съобр.петитум/ и дължимата цена за пренос СрН от 10 191.82 лева с ДДС. За разликата до претендирания с ИМ размер от 27 168.46 лева, предявеният иск подлежи на отхвърляне, т.е. до размера на 10 191.82 лева. /разлика от 16 976.64 лева/

Върху уважената претенция се дължи и законната лихва, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението съгласно чл.86 ЗЗД.

В полза на ищеца поради уважаване на исковете, се дължат и сторените по делото разноси съобразно приложен списък по чл.80 ГПК и на основание чл.78, ал.1 ГПК, в размер на: 405 лева депозити за СЕ, 1086.74 лева държавна такса 2000 лева адв.хonorар /писмени доказателства за адв.възнаграждение са представени с исковата молба – л.9 и сл. – договор за правна помощ, фактура и извлечение от сметка/. Съдът с оглед разпоредбата на чл.7, ал.2 Наредба №1/2004г. намира, че уговорения адв.хonorар не е прекомерен с оглед фактическата и правна сложност на спора, предмет на разрешаване.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ -СЕВЕР АД, ЕИК 104518621, Варна да заплати на МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ ВАРНА ЕООД, ЕИК 200429329, Варна, сумата от **16 976.64 лева с ДДС**, представляващи платена без основание на ответното дружество, част от цената за мрежови услуги /конкр. такса пренос/, явяваща се разлика между претендираната такса пренос ниско напрежение /НН/, в размер на 27 168.46 лева и дължимата такса пренос средно напрежение /СрН/ в размер на 10 191.82 лева, въз основа на издадените в периода м.07.2015г. до м.01.2019г. от ответника фактури за доставяната ел.енергия до обекта на ищеца, ведно със законна лихва върху уважената част от 16 976.64 лева, считано от подаване на исковата молба на 08.07.2020г. до окончателното изплащане на задължението като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата от 10 191.82 лева, представляващи дължима такса пренос средно напрежение, компонента от цената на доставяната до обекта на ищеца ел.енергия, на основание чл.55, предложение първо и чл.86 ЗЗД.

ОСЪЖДА ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ -СЕВЕР АД, ЕИК 104518621, Варна да заплати на

МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ ВАРНА ЕООД, ЕИК 200429329, Варна, сторените по делото разноси съобразно уважената част от иска, в **размер на 1309.62 лева**, на осн.чл.78, ал.1 и ал.5 ГПК.

ОСЪЖДА МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ ВАРНА ЕООД, ЕИК 200429329, Варна да заплати на ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ -СЕВЕР АД, ЕИК 104518621, Варна, сторените по делото разноси съобразно отхвърлената част от иска, в **размер на 437.40 лева**, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 2 седмичен срок от връчване препис на страните с въззивна жалба пред ВнАС.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____